וכי מהדר ליה לקומץ לדוכתיה תקדוש

ולפסול כן אמר ר' יוחנן זאת אומרת יכלי שרת

אין מקדשין אלא מדעת הא מדעת מקדשין

בין בין בין בין בין לקיש מר' יוחגן ז' כלי בין בין בין והא יובעא מיניה ריש לקיש מר' יוחגן ז' כלי שעקרת מהו שיקדשו פסולין לכתחילה ליקרב ואמר ליה אין מקדשין יו אמר ליה יאין מקדשין

ליקרב ו אבל מקדשין ליפסל רב עמרם אמר

כגון שהחזירו זו לביםא גדושה ומקמץ היכי

קמץ אלא כגון שהחזירו לביסא יו מפופה וכיוז

דקמץ ליה עבד ליה גומא כי מהדר לגוויה

דמנא קא מהדר ליה יו מכי מהדר ליה מנח

ליה אדפנא דמנא יו ומניד ליה ונפל ממילא

רבי ירמיה «דנעשה כמי שהחזירו הקוף א"ל רבי ירמיה «

לר' זירא ולוקמה כגון שהחזירו לכלי המונח

על גבי קרקע 🗗 אלא ש"מ יקומצין מכלי שעל

גבי קרקע (א"ל) קא נגעת בבעיא דאיבעיא

לן יכן דרבי אבימי תני מנחות בי רב חסדא

ואבימי בי רב חסדא תני יוהאמר רב חסדא

יקולפי מאבי בלעי מאבימי עלה דהא שמעת׳

בא להכריז רצופין ל' יום שני וחמישי יו (ושני)

ם' יומי אבימי מסכתא איתעקרא איתעקר

ליה ואתא קמיה דרב חסדא לאדכורי גמריה

ולישלח ליה וליתי לגביה סבר הכי מסתייעא

מילתא מפי פגע ביה רב נחמן אמר ליה כיצד

קומצין א"ל מכלי זה אמר ליה וכי קומצין מכלי

שעל גבי קרקע ייז א"ל דמגבה ליה כהן כיצד

מקדשין את מו יהמנחות אמר ליה נותנה לכלי

זה דוכי מקדשין בכלי שעל גבי קרקע א"ל

רמגבה ליה כהן אמר ליה א"כ הוצרכתה מיו ג'

כהנים אמר ליה ותהא צריכה י"ג כתמיד

איתביה יו יוה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי

המוליך והמקטיר לאכול דבר שדרכו לאכול

וכו' ואילו מגביה לא קתני תנא ים סדר עבודות

נקים יש ולא סדר כהנים בעו מיניה מדרב

ששת מהו לקמוץ מכלי שעל גבי קרקע

אמר ליה פוק חזי מה עבדין לגאו יהארבעה

כהנים נכנסין שנים בידם ב' סדרים ושנים

בידם שני בזיכין וארבעה מקדמין לפניהם שנים ליטול שני סדרים וב' ליטול ב' בזיכין

מסורת הש"ם

לו א מיי׳ פ״ג מהלכות פסוה״מ רו א מייי פייג מהכנות פסוהי הלכה כ: לו ב מייי שם הלי יח: לח ג ד מייי פייצ מהלי מעה" . הלכה יג: לש ה מיי' פ"ה מהל' תמידין ומוספיו הלכה ד:

שימה מקובצת

ש בור בון בון בון מהדר לה לקומץ כר ואמאי לא גמר עבודה עד דעביד לה מתן כלי אחר שנותן התנוב כלי אחר כי מהדר ליה נתנוב כלי אחר כי מהדר ליה לקומץ לדוכתיה בביסא לקומץ לדוכתיה בביסא לקדשוה כלי ולפסול ואמאי . חזור ויקמוץ. הרגמ״ה : ב) אמר יחור יקמוץ, הרגמ"ה: 2 אמר
ד' יחתנן מדאמר יחזור ויקמוץ,
ד' יחתנן מדאמר יחזור ויקמוץ
מקרשין אלא מדעת לרצון
המניד מהם והאז כיון דאהדריה
המניד מהם והאז כיון דאהדריה
קומץ לדוכתיה לא אהדריה
אדעתא לקדרשי לשם קומץ ולא
איקדש. הדגמ"ה: 13 והא בעא
איקדש. הדגמ"ה: 13 והא בעא
בר אכולה מילתא פרון אף
כר אכולה מילתא פרון אף
איקדש. הלא אורמיה
בר אמצי אורשיה בל חל שורה מדים
בר אורשי ברים
בר בר אורשי ברים
בר בר ברים
ברי אקמץ וקידש: דֹּן כלי שרת מהו שיקדשו בהן הפסולין לעבודה שום דבר אפילו לדעת כדי שיהיה כשר לכתחילה לקרבו שיתיה כשר לכתחילה לקרבן
וא"ל אין מקרשין הכלים והא"
קומץ דקמציה פסול וקדשה
בכלי שרת לשום קומץ לא
קדוש. הרגמ"ה: ס) אין מקדשין
אין ותיבות אמר ליה נמחק;
ו) אבל מקדשין ליפסל כשמנותי
על דעו להפסר כשמנות לא
על דעו להפסרישו ארל זה לא על דעת להקדישן אבל זה לא החזיר הקומץ על דעת להקדישו כלום ומשום הכי יחזור ויקמוץ: . רב עמרם אמר אפילו תימא שהחזירו כדי לקדש (וקדשי) [ומ"מ לא קדשו] כלי כגון שהחזירו לביסא גדושה. הרגמ"ה: ז) ביסא גדושה ביסא ברגמ"ה: ו] ביסא גדושה ביסא כלי שרת שמקדשין בו המנחה וא"ת היכי מצי למהוי גדושה והיא בלולה בשמן אנן במנחת חוטא איירינן דאין בה שמן. הרגמ"ה: מ] טפופה לא גדושה הרגמ"ה: מ] טפופה לא גדושה לא מחוקה שאין הקומץ (עדיף) [מעדיף] עליה. הרגמ״ה: ע) ליה דמהדר ליה אדפנא ותיבות מכי מהדר ליה מנח נמחק: י) ומניד ליה ונפל ממילא כו׳ אבל אינו רוצה לומר דמהדר ליה כשר דהוי ליה כמו דמהדר ליה כשר דהוי ליה כמו מקדש וגומר עבודת הפסול שמקדש קמיצתו של פסול: יל) קרקע ש"מ תיבת אלא נמחק: קומצין מכלי כו' וא"ת הא בקדוש מנחה איירינן ולא בקמיצה וי"ל לקמן מספקא ליה אי שוין הן קדוש כלי וקמיצה דמסתברא דקדוש כלי דמנחה עדיף ומשום הכי דייק ש"מ עריף ומשום זהכי והיק שיים קומצין מכלי שע"ג קרקע כי היכא דקא סברת דמקדשין דמדלא משני ליה בהחזירה דמדלא משני ליה בהחזירה בכלי שעל גבי קרקע והשתא תפשוט דשוין קדוש וקמיצה דאי אין קומצין כ"ש דאין מקדשין וא"כ תקשי ולוקמה כגון שהחזרה לכלי שעל גבי קרקע אבל אי משנינן הכי לא תקשי תפשוט דאין קומצין דאית לן למימר אע"ג דאין . מקדשין מ״מ קומצין. תו״ח: יכן דאבימי תני: יגן וחמישי ים יומא אבימי מסכת אייקר מכלי זה דלא בעי משיחה מחנכתו דעבודתו בסנהדרין [דף ט"ז ע"ב] א"נ היה סובר ששואל לו אי מצי היה סובר ששואל לו אי מצי קומץ בשל עץ ולא בעינן כלי מתכות והשיב לו אפילו מכלי זה דשל עץ היה כרבי יוסי בר יהודה דאמר בפי החליל דעושין כלי שרת של עץ: עו) את המנחה: עו) ג' כהנים א' שמקדש המנחה וא' שמגביה הכלי וא' שומדים. הרבלי הרבליה. וא' שקומץ. הרגמ"ה. וז"ל תו"ח ג' כהנים חד להגביה הכלי כשקומצין וחד לקמוץ וחד להגביה הכלי שמקדש הקומץ דהקומץ לא היה יכול

והם לח יהיב ליה להמם חדעתם דליקדיש: שיקדשו פסולין. כגון חם בלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. והם דפליגי חזקיה ורבי יוחנן לקמן קמץ זר ב) ונופן לכלי מהו שיקדישנו כלי להקטירו: ליפסל. דקבעה בפרק הפודה (דף עה:) שי וגבי מודהן ששחטה על שמונים חלות וקאמר לה] כי רבא דכולי עלמא כלי שרת מקדשין

שלא מדעת שאני התם דמתוך שמקדש מדעת מקדש נמי שלא מדעת והא למשמע בסוף לולב וערבה (סוכה דף נ.) דחוקיה סבר כלי שרת אין מקדשין שלא מדעת גבי הא דתנן כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת ופריך בגמרא ונייתי במקודשת התם אין כל המים ראוין להתקדש אבל בהתודה כיון דראוין לקדש מקדש שלא מדעת ול"ע דכיון דאין שיעור למים הרי כולם ראוין להתקדש ונראה דכיון דשלא בזמנו הוא אע"ג דכלי שרת מקדשין שלא בזמנו כדמסקינן בסוף שתי הלחם (לקמן דף ק.) שלא מדעת מיהא אין מקדשין ואע"ג דלילה אין מחוסר זמן 6: אין מקדשים דיקרב. הקשה ה"ר פטר דלפי׳ הקונטרס בזבחים פרק המובח מקדש (דף פו:) משמע שהשיבו ר' יוחנן דמקדשין לכתחילה ליקרב דקאמר התם בעי מיניה ר"ש בן לקיש מר׳ יוחנן מהו שיקדשו את הפסולין ופי׳ שם בקונטרם דלענין פדיון קא בעי דאי מקדש הכלי אין להם פדיון א"ל תניתוה כשם שמזבח והכבש מקדשין את הראוי להם כך כלי שרת מקדשין את הראוי להם ואע"ג דמובח וכבש איירי לענין דאם עלו לא ירדו אייתי מינה ראיה לענין פדיון א"ל לכתחילה ליקרב קא מיבעיא לי הא נמי תנינא שקיבלו פסולין וזרקו את דמן מאי לאו קבלו פסולין וזרקו פסולין פי׳ הא זרקו כשרין אף לכתחילה יעלו האברים אלמא ליו מקדשי לכתחילה ליקרב ועוד קשה מהא דתנן התם ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיוצא והטמא והנשחט חוך לזמנו וחוך למקומו וכולהו איירי בשמרק הדם כדמוכח בגמ' דקאמר עולא אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמים לא ירדו נעשו לחמו של מזבח אמר ר׳ זירא אף אנן נמי תנינא שנשפך דמה ושינה דמה חוץ לקלעים ומה התם דאם בא לזרוק אינו זורק אמרת אם עלו לא ירדו הכא כו' ומדלא מייתי מכל הני ש"מ דאחר זריקה מיירי ואפ"ה לכתחילה לא יעלו אלמא איז

מקדשין לכתחילה ליקרב האברים ומיהו יש לדחות דאכולהו קאי 🗣 וזרקו לין את דמם ועוד קשה דבכמה דוכתי (פסחים דף טו:) אמרינן נטמא הדם לא יזרוק ואם זרק הורצה ולמה לא יזרוק הא כלי שרת מקדשין לכתחילה ליקרב ובפ׳ שני שעירי (יומא דף סב.) אמרינן נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם למה ישפך וכן ד) בדם פסולין ישפך לאמה ובפ׳ המנחות (לקמן ק:) תנן נטמאו משהוקדשו בכלי אין להם פדיון דמשמע הא מיקרב לא קרב ויש לדחות כל הני בשעירה אחר כך לכלי חול והא דשמעתין נמי יש ליישב לפי׳ הקונטרס דהא דמשמע שהשיב לו אין מקדשין היינו לפי שדוחה שם לא שקיבלו פסולים א"נ לח] ^{ש)} וזורקן פסולין ועוד קשה לפי׳ הקונטרס דמדקאמר לכתחלה ליקרב קא מיבעיא ליה של משמע שגם רבי יוחנן היה יודע דליקרב קמיבעיא ליה אלא שהיה סבור דמבעיא ליה בדיעבד ולא מיירי כלל לענין פדיון ולפר״ת דמבעיא

ואילו

ליה אם מקדשין הפסולין לענין דאם עלו לא ירדו דאע"ג דאי לאו כלי היה מובח מקדשם השתא דאיכא כלי גרע שמפסיק בין הפסול למובח ומסיק דלכתחילה ליקרב מיבעיא ליה אם קידשו הקומץ פסול בכלי אם מעליהו דדילמא כשם שהמובח מקדש דלא ירד כך כלי מקדש דיעלה ופריך דהא נמי מנינא שקיבלו פסולים וזרקו דמשמע זרקו דיעבד אבל לכתחילה לא יזרוקו והא דקאמר מאי לאו קיבלו פסולין וזרקו פסולין לאו מלשון פסולין דייק אלא המשנה קא מסיים ופירושא דמתני׳ כך הוא מדע דהא ר"ש בן לקיש דדחי בפסולין נמי מוקי לה מכלל שלא דקדק רבי יוחנן בפסולין: אמר דיה מכדי זה. למאי דמסיק דמגבה ליה כהן יש לממוה מאי חידוש השיבו מכלי זה ושמא אשמעינן אע"פ שלא נמשח שעבודתו לפן מחנכת א"נ של עץ היה כרבי יוסי ברבי יהודה דאתר בפרק החליל (סוכה דף נ:) דעושין כלי שרת של עץ: שבן מצינו בסידוק בויבין. הא מילתא דלא כרבי חנינא דאתר לקתן (דף ת.) לא זו בין קדושה בלא זו דאיהו לא יליף מילתא מתילתא:

ואילו

מלם

וקא פריך כי מהדר ליה לקומץ לדוכחיה ליקדוש וליפסול. דהא עבד ב" מהדר דיה דקומץ דרובתיה דיקרוש. ואע"פ ששירים מפסיקין מתן כלי מרם זה ומה לי כלי שרת אחר: אלא מדעה. בין קומץ לכלי מין במינו אינו חולץ: א"ר יוחגן זאת אומרת

אדעתיה לקדושי ולא מצי לאהדוריה תו לתוך השירים דהא ש) פסול בב] זה גמר לכולה עבודה: רב עמרם מקדשין והכא לא קדיש בגן שמחזירין שרת שבו בוללין מנחה: ומקמץ היכי קמץ. תחילה בד] כשקומץ מכלי זה בעינן דכל דבר הטעון כלי אין חשוב כלי אלא תוכו: טפופה. פישל"א שאינה גדושה בין וכשקומן מתוך כלי קמן באמצעיתו וכשמחזיר הרי קומן לקומך בגומא הוה ליה חוך כלי: ומשני כי מהדר ליה אדופניתא דמנא. בלדי הכלי אצל בין גומא החזירו והוי כגודש הכלי ונייד למנא ונפיל קומץ ממילא לגומא כדי שיהא ראוי לקמילת כהן ואע"ג דכלי שרת מקדשין שלא מדעת הני מילי כי מהדר ליה איהו ממש חדעתה דלה ליקדוש מקדש ליה בחן (האי) י) לכלי שמחזירו בהן שמונח שעל גבי קרקע וה"נ מקדשין ⁶) קומן ⁶) מהבלול שעל גבי קרקע: דאיבעיא לן. כלומר לחברינו חיבעיא הך בעיא דרב נחמן בעי מאבימי וכדמפרש: קולפי טבי. הכחות טובות: שהיה כמן מומנדה אותו: עלה דהא שמעתה. במס׳ ערכין ט ל] דתנא חדא שום היתומים לי יום ותניא אידך ששים ומתרץ לה אבימי בא להכריז רלופין להכריז שני וחמישי. מכריז עד ס' יום יקנה נכסי יתומים הללו כדי שימכרו ביוקר והיה רב חסדה לא] ס) משבח התירוץ ומבזי אבימי. אלמא רב חסדא תלמיד דאבימי הוה: אבימי מסכתא

דמנחות לבן אישקר ליה. נשתכחה הימנו: ולישלח ליה. לרב חסדה

דליתי לגביה: מסתייע מילחה. משום יגעתי ומלאתי (מגילה דף ו:):

פגע ביה רב נחמן. באבימי: מכלי זה. ראה כלי מונח על גבי קרקע

וקאמר כלי זה אם של קודש לגן (זה) היה ראוי לקמילה: וכילד מקדשין

את הקומץ. לאחר קמילה: הולרכתה ג' כהנים. שנים להגביה שני

כלים אחד שיקמון הימנו ואחד לד] שנותן לתוכו ושלישי קומן וכהן אחד אינו יכול להגביה שני הכלים דאין עבודה בשמאל: חמיד. י"ג

כהנים זוכין בו במסכת יומא בפ"ב (דף כה.): זה הכלל. מתני׳ היא:

סדר עבודות נקט. אותו שכהן אחד עושה זו אחר זו אבל למניינא

דכהנים לא נחתי: מה עבדין לגאו. בהיכל: נכנסין. ביום השבת:

שני מדרים. של לחם הפנים שתים המערכות שש המערכת:

אמר. אפילו תימא שלא מדעת נמי לביסא גדושה שאין מחזירה לחוך אויר הכלי ואין הכלי מקדשו: ביסא. כלי והלא גדוש הוא וקמילה מתוך בה] הכלי בגודשת כלי כדמפרש בסמוך: וקפריך דהא כי קמן עבד גומא וכי מהדר. וכיון דממילא נפל למנא נעשה כמי שהחזירו הקוף ולא מקדש ליה כלי. על גבי קרקע: קומלין. קומך מכלי בלעי מאבימי. בלעתי מאבימי כלומר כל ימות השבת מכריז ל' יום: בא מיום שמתחיל עד יום שפוסק דהיינו י"ח ימי הכרזה בס' יום ומכריז מי

 לקמן עה: 5.] סוכה נ. סוטה
 יד:, 3) זנחים פו, ג) [ע" מום"
 כרימות כד: ד"ה קסבר],
 ערפין כב, ק") [פ" שבט שמכין בו בני אדם וראשו עב. ערוך ערך קלפא ז'ן, ו) כילד מקדשין את הקומך. ל"ק, ו) לקמן יב., ההוא כלי בקדושה כאן כי יהביניה יאותן. לקתן לט: [שבת קלג:], ס) איפסול וזה גמר. ז"ק, י) האי כלי כשתחזירו בהן הס"ד אח"כ כלי כשמחזרו בהן הסי"ד אח"כ ד"ה שעל גבי קרקע וכי היכי דקומצין מכלי שעל גבי קרקע ה"א מקדשין קומון בכלי שעל גבי קרקע. צ"ק, כ") מחזרר, ל) נ"א להכלי, מ) צ"ל מבזה או מכה. כשיק, () [דף כבן, ס) נ"א משפח כשיק, () [דף כבן, ס) נ"א משפח המירוץ ומכה אומו אבימי. ל"ק, ע) ל"ק, פ) ל"ל רב פפא וכן אימא לקמן, ל) זמן מ״מ לענין זה הוי מחוסר זמן. נ״ק, ק) היינו פסולין, ר) [נדנ״ל וכן נמערבן, ש) נ״ל קו, **ס)** בס"א: לי, א) שייך למע"ל,

גליון הש"ם . גם' דנעשה כמי שהחזיו הקוף. לקמן דף ק ע"ב:

לעזי רש"י

פישל"א. (כלי) מוערם אבל

מוסף רש"י

כלי שרת אין מקדשין אלא כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. שחנת. בלי מרץ. מדעת. שימננו לשם כך, וא"מ הכי מנחה קדושה ועומדת שהקדישה בפה, קדושת פה אינה אלא קדושת דמים ואינה שלה אלא קדושת דמים ואינה לינה אלא קדושת דמיים ואינה קדושת הגוף ואינה נפסלת בעבול זים ובלינה ואם נעמדת נפדית, קדשה בכלי קידשה קדושת הגוף ונפסלת בעבול יים ובלינה ואין אה פידיון מוטה דבר. קדלפי טאבי בלעי מאבימי. הכאות גדולות על הדא המעותח שההה ואודני הדא המעותח שההה ואודני הדא המעותח שההה ואודני הדא המעותח שההה ואודני ... הדא שמעתתא שהיה מלמדני שום היתומים לר' מאיר שישים יום והייתי מקשה לו הא אמר ר"מ שלשים בא להכריז רית שלפים בא להבריז רצו שלפים ליום, שני וחמישי סי יום. והוא אמר לי כא להכרת לטפין לי יום כון יומונין כין הקדמ, ואם כא להכרת כי יום הים ליום ליון היו היום כא יום רימי הכרום יים יום לא ושלי בשבעות הרי לן ייז יומי היא בשבעות הרי לן ייז יומי היא בשבעות היל בין ייז יומי היא בשל מד", הוסיף עוד ארכנים יומים של ושלים! עד ארכעה ימים שני ושליםי
ורביעי ומתיםי בזכת הרי מ'
יומי יומי הכרום הרי מ'
יימי הכרום (עורכין בב.). כל
יימי הכרום (עורכין בב.). כל
יימי שדרכו לאבול דבר שדרכו
שדרכו לאבול. כבון שירים
או להקטיר דבר שדרכו
להקטיר. בנון קומן חון למנו
ורי אבל אם יחיב לסקטיר
למחר או למכל קומן
למחר כשר דכנטלה דעמו אנל כל
למחר כשר דכנטלה דעמו אנל כל אדם, בד' עבודות הללו מפגלין לדס, כדי עבודות כללו מפגלין במוחס הנמריט מומריס במיחס הנמריט המריט (יהדלן יב.). ארבעה כהגים נבנסין. להיכל בשנת למדור לחם הפנים שני בדרים. שחים מערכות של לחם שני בדרים, שתי כפות מלאות לצונה כדכתיי (ויקרא כדי) ומות על המערכת ויקרא כדין ומות על המערכת וויקרא כדין ומות על המערכת לכונה זכה וארבעה מקדמין לפניהם שנים ליטול. מן . השלחן שני סדרים הישנים וב' ליטול ב' בזיכין. והשלחן היה נתון ארכו ממזרח למערב, היה מתן ארכו מתחולת למערב, נאפון אלנו עומדין מזה לרחב השלמן לברום, דואלי שומדין לנגבו לכרום, דואל שנימדין לנגבו דכל לפון ענין חשיבות היא דכל לפון ענין חשיבות היא דכל לפון ענין חשיבות היא נו) גבי חילוק אחם הפנים למשמרה הכנסם והיואח, שילאו שכן נכנשין (שובת קליב). שילאו שכן נכנשין (שובת קליב).

היה קומין בימין ורציל להנביה לאחות הכלי כי אם בשמאל ומסחברא דהכל נעשה בימין זו. מהנים לאו דוקא דיכול להיות שאותו שמנביה הכיה": פשמה או המחדה לכי אם בשמאל ומסחברא דהכל נעשה בימין זו. מהנים לאו דוקא דיכול להיות שאותו שמנה לבי בימין בשנת הקדוש בוה אחר זה רקצ מני בימי בא משה בימין מוד עבודת היא לא אירי. הרנביה": יש) סדר עבודתו לבים אות המר בששת מהות מה בשת מהות המודירו והיי כנודש הכלי כו' ממילא בנומא כשיב" לכן מבתוך כלי: מן וכשקמץ מתוך הכלי קמץ באמצייתו וכשמחזיר הוי קומץ: מן אצל הגומא מחזירו והיי כנודש הכלי כו' ממילא בנומא כדי בממוד לבי ביק בע דקומצין מכלי שצל גבי קקע והייצ מקדשין קומץ בכלי שצל גבי קקע הייצ מקדשין הייצ מקדשין הייצ מקדשין הייצ מקדשין הייצ מקדשין הייצ מקדשים מליד. מקדשים מקדשים הייצ מקדים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדים הייצ מקדשים הייצ מקדשים הייצ מקדים הייצ מקדשים הייצ מקדים הייצ מקדשים הייצ מקדשים